FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 3. juni 1992 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

Denne sag vedrører et tilfælde, som er fuldstændig analogt med det, der er omhandlet i Decoster-sagen (sag C-69/91), hvori jeg fremsætter mit forslag til afgørelse i dag. A. Taillandier er i en straffesag tiltalt for i maj 1990 at have markedsført telekommunikationsterminaler (særlig telefonapparater), der ikke på forhånd var godkendt i henhold til bestemmelserne i det franske dekret nr. 85-712 af 11. juli 1985.

På samme måde som i Decoster-sagen spørger den nationale ret Domstolen, om det nævnte dekret er foreneligt med fællesskabsretten. Særlig spørger den forelæggende ret, om det er uforeneligt med Kommissionens direktiv 88/301/EØF af 16. maj 1988 om konkurrence på teleterminalmarkederne [1] (herefter benævnt »terminaldirektivet«), at det efter dekret nr. 85-712 kræves, at der skal indhentes godkendelse af udstyr, der er bestemt til at blive bragt i handelen, og at dette udstyr skal angive godkendelsen, idet undladelse heraf straffes med bøde fra 1 300 til 2 500 FF.

I denne forbindelse skal jeg først og fremmest anføre, at medlemsstaterne i medfør af terminaldirektivets artikel 6 fra den 1. juli 1989 skal drage omsorg for, at den formelle fastlæggelse af de tekniske specifikationer og kontrollen med deres anvendelse samt typegodkendelse foretages af et organ, der er uafhængigt af offentlige eller private virksomheder, der udbyder varer og/eller tjenesteydelser på telekommunikationsområdet.

Som det fremgår af det forslag til afgørelse, jeg fremsætter i Decoster-sagen, og hvortil jeg skal henvise i dets helhed, opfyldte det organ, der i Frankrig på det tidspunkt, hvor de i hovedsagen omhandlede begivenheder fandt sted, havde til opgave at udstede typegodkendelser (eller andet tilsvarende dokument) og fastlægge de tekniske specifikationer på området, ikke — i hvert fald efter oplysningerne i sagen — det krav om uafhængighed, der er foreskrevet i terminaldirektivets artikel 6. Endvidere har jeg i mit forslag til afgørelse i Decoster-sagen anført, at denne manglende uafhængighed behæftede det i dekret nr. 85-712 omhandlede godkendelsessystem med en grundlæggende mangel, der følgelig medførte uanvendelighed af de bestemmelser i dekretet, hvorefter det påhviler erhvervsdrivende, der ønsker at markedsføre terminaludstyr — ved typegodkendelse eller tilsvarende procedure — at godtgøre, at disse apparater opfylder bestemte krav.

* Originalsprog: italiensk.
1 — EFT L 131, s. 73.

Jeg finder derfor — uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om de i dekret nr. 85-712 omhandlede bøder på grund af deres størrelse i sig selv rummer bestanddele, der er uforenelige med fællesskabsretten — at man kan besvare den nationale rets spørgsmål som følger:

»Artikel 6 i Kommissionens direktiv 88/301/EØF er til hinder for anvendelse af en national regulering, der, som den der er omhandlet i det franske dekret nr. 85-712, pålægger erhvervsdrivende, som agter at forhandle terminaludstyr — ved typegodkendelse eller en tilsvarende procedure — at godtgøre, at udstyret opfylder bestemte krav, når det ikke samtidig sikres, at det organ, der:

— udsteder typegodkendelsen (eller andet tilsvarende dokument) og

— fastlægger de tekniske specifikationer, der benyttes ved udstedelsen heraf (eller andet tilsvarende dokument)

er uafhængigt af offentlige eller private virksomheder, der udbyder varer og/eller tjenesteydelser på telekommunikationsområdet.«